

Arrest

nr. 243 202 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK loco advocaat C. BUYTAERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende op 23 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Tigrinya origine te zijn. U bent orthodox christen en u bent geboren in Adi Hargets, gelegen in de zoba Debub. U bent gehuwd en hebt vijf kinderen. Uw echtgenote en kinderen verblijven in Ethiopië.

U groeide op in Adi Hargets, maar in 1989 verhuisde u naar Saoedi-Arabië, waar u woonde tot 1999. U werd vanuit Saoedi-Arabië naar Eritrea gerepatrieerd en u werd onmiddellijk door de overheid naar de militaire training gezonden. U kreeg vier maanden militaire training in Sawa. Vervolgens werd u naar ahadu (militaire unit) 'Segen Construction' gezonden. Deze unit was gevestigd op de basis 'Radio Marinaio' in Asmara. U werkte in het kader van uw nationale dienst mee aan bouwprojecten, en u diende verschillende andere taken uit te voeren zoals bijvoorbeeld schoonmaken of tuinieren naargelang de bevelen die u kreeg. In juli 2011 deserteerde u en verliet u Eritrea op illegale wijze, omdat uw nationale dienst maar bleef duren en u uw familie niet kon onderhouden met het salaris dat u ontving van de overheid. Via Soedan en Egypte reisde u naar Israël. U bleef vijf à zes jaar in Israël. In 2017 werd u door de Israëlische overheid het land uit gezet. U diende een Afrikaans land te kiezen waar men u naartoe zou sturen en u opteerde voor Oeganda. Vanuit Oeganda reisde u onmiddellijk door naar Soedan. U verbleef enkele maanden in Khartoum en toen slaagde u erin om met een vals Soedanees paspoort een vlucht naar Turkije te nemen. U vervolgde uw weg en u kwam rond nieuwjaar 2018 aan in Griekenland. U verbleef een tiental maanden in Athene. U probeerde vanuit Athene om door te reizen naar West-Europa, maar u slaagde er niet in. U reisde naar Chios teneinde van daaruit met een vals paspoort verder te reizen. Toen u een ticket ging kopen, werd echter ontdekt dat uw paspoort vals was. U werd vervolgens gearresteerd toen u Chios probeerde te verlaten. U verklaarde dat u gedwongen werd om uw vingerafdrukken te geven en dat de Griekse autoriteiten een procedure internationale bescherming voor u opstartten. Op 15 oktober 2018 werden uw vingerafdrukken geregistreerd te Chios. U werd in Griekenland erkend als vluchteling. Uit informatie van de Griekse autoriteiten blijkt dat u op 10 mei 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat u een verblijfsvergunning kreeg die geldig is tot 22 mei 2022. U kreeg documenten waarmee u kon reizen. U verliet het vluchtelingenkamp op Chios en u reisde terug naar Athene. U had nooit de intentie gehad om in Griekenland te blijven, dus u besloot zo snel mogelijk het land te verlaten en uw plan om naar België te reizen uit te voeren. U nam een vlucht naar Duitsland en reisde vervolgens over land naar België. Op 18 augustus 2019 kwam u in België aan en op 23 augustus 2019 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart afgeleverd op 5 april 1993, een kopie van uw militaire kaart en werkbadge, een kopie van uw Israëliisch visum, twee foto's van het vluchtelingenkamp op Chios en twee foto's van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de informatie in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland. Uit informatie van de Griekse autoriteiten blijkt dat u erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling en dat u er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is van 23 mei 2019 tot 22 mei 2022 (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, Resultaat Eurodac hit en antwoorddocument van de Griekse autoriteiten).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u niet wil terugkeren naar Griekenland. In voorliggend geval zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U hebt geen concrete vrees voor iets of iemand aangehaald in Griekenland (CGVS, pg 12). Uit uw verklaringen kwam geenszins naar voor dat u in Griekenland ernstige problemen zou gekend hebben die enig verband zouden kunnen houden met een gegronde vrees of een reëel risico. U gaf aan dat u alleen een probleem had in Griekenland bij uw pogingen om het land te verlaten, in de zin dat u verschillende mislukte pogingen ondernam om het Grieks grondgebied te verlaten en dat u zich daardoor moedeloos voelde, omdat u naar hier wilde komen en u uw kinderen niet kon onderhouden vanuit Griekenland. Toen u gevraagd werd of u iets of iemand vreest in Griekenland, stelde u dat liever zelfmoord zou plegen dan terug te keren naar Griekenland, zonder concrete elementen aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meermaals de kans geboden toe te lichten waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. U verklaarde in dat verband dat u een haat koestert jegens Griekenland, dat u nooit de intentie had gehad om in Griekenland te blijven en altijd al naar België wilde komen, dat u Griekenland als een doorreisland beschouwde, dat u zich er niet blij voelde en dat u het gevoel had dat u vast zat in Griekenland, dat u er gedwongen werd uw vingerafdrukken te geven, dat de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp in Chios ondermaats waren, dat u geen rechten had toen in het kamp verbleef en u er als een gevangene was, dat er geen werkgelegenheid is in Griekenland, dat u er geen tandzorg verkreeg en hier wel, dat u hier meer kansen zou krijgen om uw gezin te kunnen onderhouden, dat u uw gezin niet zou kunnen laten overbrengen naar Griekenland omdat er geen procedure gezinshereniging bestaat en dat dit in België wel mogelijk is (CGVS, pg 9, 10, 12 en 13). Deze motieven wijzen op een onwil in uwen hoofde om terug te keren naar Griekenland omdat u een verblijf in België verkiest gezien het van bij aanvang uw bedoeling was om naar hier te komen en dat u de leefomstandigheden in België op het vlak van medische zorgen, tewerkstelling en wonen beter vindt, alsook dat u zich hier in België wel met uw gezin zou kunnen herenigen.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Het loutere gegeven dat u steeds het plan zou gehad hebben om niet in Griekenland te blijven, neemt niet weg dat u er wel erkend werd als vluchteling en zegt niets over het al dan niet actueel en/of toereikend zijn van de bescherming die u verleend werd. Wat uw leefomstandigheden in het kamp op Chios betreft, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet verplicht was om op Chios te blijven. U verklaarde namelijk dat ze u documenten gaven en dat u het kamp op Chios dan kon verlaten (CGVS, pg 8 en 9). U wist niet precies welke documenten dit waren, maar u ontving een soort identiteitsbewijs en een document dat eruit zag als een paspoort (CGVS, pg 9). Met deze documenten kon u zich verplaatsen en reisde u naar Athene. Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Griekenland geen andere mogelijkheid zou hebben dan terug te keren naar het vluchtelingenkamp op Chios waar u reeds verbleven hebt. Aangaande werkgelegenheid, gaf u zelf aan dat u nooit werk gezocht hebt in Griekenland en dat u er zelfs nooit aan gedacht hebt (CGVS, pg 10). Er zijn geen concrete indicaties dat u bij terugkeer naar Griekenland onmogelijk werk zou kunnen vinden. Uw stelling dat er geen werkgelegenheid was, bleek enkel gebaseerd op uw observatie dat anderen in het kamp het moeilijk hadden om een job te vinden (CGVS, pg 13). U verklaarde dat je geen werk vindt als je in een kamp verblijft (CGVS, pg 13). Gezien u echter niet hebt aangetoond dat u zich terug in een vluchtelingenkamp zou moeten vestigen bij terugkeer, u zelf geen enkele poging hebt ondernomen om werk te vinden in Griekenland en uit niets blijkt dat u buiten een vluchtelingenkamp geen werk zou kunnen vinden, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen berusten op loutere blote beweringen. Uw verklaring dat u niet zou kunnen werken in Griekenland teneinde uw gezin te onderhouden, kan derhalve niet gevolgd worden. Waar u aanhaalde dat u geen medische hulp kreeg toen u tandpijn had in Griekenland, werd vastgesteld dat u slechts twee keer om medische verzorging gevraagd hebt (CGVS, pg 10), zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het voor u in Griekenland onmogelijk zou geweest zijn om een tandarts te raadplegen (CGVS, pg 10). U verklaarde overigens dat u gezond bent en dat u geen ernstige medische problemen hebt of gehad hebt en dat het enkel om wat tandpijn ging (CGVS, pg 10). Wat betreft uw verklaring dat het in Griekenland onmogelijk zou zijn om u met uw gezin te herenigen, blijkt het ook hier louter om blote beweringen te gaan die u op geen enkele wijze staaft. U hebt toen u in Griekenland verbleef geen enkele poging ondernomen om een procedure op te starten om uw gezin te laten overkomen en u bracht geen begin van bewijs aan dat dit niet mogelijk zou zijn in Griekenland (CGVS, pg 13).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het loutere gegeven betere levensomstandigheden te willen genieten en toegang te hebben tot medische zorg of tot een specifieke bijstand, kan geen verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat dan deze waar al internationale bescherming werd verleend, rechtvaardigen. Er dient namelijk op te worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in een EU-lidstaat, met name op het vlak van hun toegang tot de arbeidsmarkt, tot onderwijs, tot maatschappelijke bijstand, tot gezondheidszorg, tot huisvesting of hun integratie, de levensomstandigheden in deze lidstaat als norm of maatstaf moeten worden gehanteerd en niet de normen die eventueel van toepassing zouden zijn in andere lidstaten van de EU. Niet elke burger van de EU kan namelijk aanspraak maken op hetzelfde niveau van dienstverlening en hetzelfde geldt voor een verzoeker die een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in een EU-lidstaat. Het feit dat er tussen lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de mate waarin een persoon die internationale bescherming geniet, bepaalde rechten geniet en zijn rechten kan doen gelden, houdt op zichzelf geen vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, militaire kaart, werkbadge, Israëlisch visum en de foto's wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, uw nationaliteit, uw deelname aan de nationale dienst in Eritrea, uw verblijf in Israël en uw verblijf in een vluchtelingenkamp op Chios en bevatten gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden , ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

De verzoekende partij citeert vooreerst de door haar aangevoerde bepalingen en legt op algemene wijze uit wat de aangevoerde beginselen inhouden. Vervolgens verwijst en citeert ze uit algemene rapporten over de situatie in Griekenland. Ze concludeert dat uit deze rapporten blijkt dat indien zij naar Griekenland zou moeten terugkeren, zij zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden gekenmerkt door over populatie, aan een gebrek aan opvang of accommodatie en een gebrek aan juridische bijstand, alsook aan een gebrek aan toegang tot sociale hulp. Verder stelt zij dat zij dakloos dreigt te worden met een gebrek aan voedsel zonder enig zicht op vooruitzicht, dat zij een gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg en tot de arbeidsmarkt zal kennen, dat zij geconfronteerd zal worden met mensonterende, minstens heel beperkte levensomstandigheden en dat er een gebrek is aan sociale integratie. Ze stipt ook nog aan dat er een xenofob en racistisch klimaat heerst en dat er sprake is van geweldpleging door de ordediensten. Aldus is het duidelijk voor haar dat Griekenland kampt met structurele tekortkomingen. Ze benadrukt ook nog dat ze haar gezinsrechten niet zal kunnen laten gelden. Uit dit alles leidt ze af dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is en dat een terugkeer naar Griekenland een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

In hoofdorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling.

In subsidiaire orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In nog meer ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal,

indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; notities persoonlijk onderhoud 5 december 2019, p.9).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij weerlegt of ontkracht op geen enkele wijze de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, nu zij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Zoals de Commissaris-generaal terecht aanhaalt in de bestreden beslissing blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij Griekenland enkel als een doorreisland beschouwde en dat zij moedeloos werd van de verschillende pogingen die zij reeds ondernomen had om Griekenland te verlaten. Griekenland was nooit haar reisdoel. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland wel huisvesting had. Enerzijds verbleef zij in een kamp en anderzijds had zij de mogelijkheid om een huis te huren met Ethiopiërs. De verzoekende partij verklaarde dat ze 90 euro per maand ontving van de Griekse overheid en dat ze ook elke dag voedsel kreeg, maar stipte ook aan dat ze zelf geld had omdat ze voordien steeds gewerkt had gedurende haar verblijf in Israël. Ze verklaarde ook dat ze na haar verblijf in het kamp geen noemenswaardige problemen ondervond maar dat haar geest geblokkeerd was. Ze maakte de vergelijking met de transmigranten die kost wat kost naar Engeland willen. Zo voelde zij zich ook. Zij verklaarde dat ze geen werk probeerde te vinden omdat ze toch direct weg wou uit Griekenland. Ook stelde zij dat er gezinshereniging onmogelijk is, maar meteen gaf ze aan dat ze nooit gevraagd had of dit mogelijk was en dat ze geenszins haar gezin naar Griekenland wou brengen. Wat betreft het gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg gaf ze aan dat ze tandpijn had en twee keer naar de dokter ging maar dat haar elke keer gevraagd werd om terug te komen. Daarop keerde ze niet terug. Uit dit gegeven kan geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij geen toegang had tot de gezondheidszorg.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet terug over huisvesting zal kunnen beschikken. Bovendien verklaarde de verzoekende partij zelf dat ze over bestaansmiddelen beschikt, zodat kan aangenomen worden dat ze niet afhankelijk is van steun van de Griekse overheid om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij

daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling is erkend.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”* De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet nu zij reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48/2, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU